

Anne en Torsten Biemold. Foto: Stef Steneker

Die ene student: Anne

Met haar positiviteit, waardering en mooie gesprekken wist student Anne het vuurtje bij docent Torsten weer aan te wakkeren. Het deed hem realiseren waar hij meer tijd en aandacht voor wil.

GRONINGEN In Die ene student vertellen docenten van het Alfa-college over studenten die hen zijn bijgebleven, hen hebben geraakt of hun kijk op het vak hebben veranderd. Dit keer VAVO-docent Torsten Biemold (46) over student Anne (toen 18).

„Anne keek aanvankelijk nog wat de kat uit de boom in haar VAVO-klas. Ze kende niemand en de overgang van haar vorige school - waar ze haar havo-diploma net niet haalde - was nogal een cultuurshock.”

Wij-cultuur

„Anne was opgegroeid binnen de vrijgemaakte gereformeerde gemeenschap. Een hele beschermde omgeving, een echte wij-cultuur. Desondanks viel ze me direct al op met haar positiviteit en open, sociale houding. Ze klikte gelijk met een ander meisje, Joyce. Maakte zich zorgen om andere leerlingen als die wegbleven. En als ik ziek was,

vroeg ze hoe het met mij ging.”

„Op vrijdagmiddag hadden we tot 17.45 uur les. Op dat punt is de ‘piep er wel uut’ bij iedereen. Ook bij mij. Maar Anne keek dan om zich heen en dacht: het is toch niet de bedoeling dat niemand wat zegt, terwijl deze man zo zijn best zit te doen.”

„Hoewel ze ook vaak niet overtuigd was van haar antwoord, was ze toch vaak de eerste die haar mond opentrok. Dat werkte aanstekelijk en zette de toon voor de rest van de les. Het maakte de sfeer in de klas weer positief.” „Dat was voor mij heel inspirerend en motiverend. Ik kan me makkelijk mee laten sleuren als de stemming negatief is, ben heel gevoelig voor de energie in de klas. De klas vormt een hele confronterende spiegel: als je zelf niet lekker in je vel zit, dan spiegelen je leerlingen dit en

gaat de negatieve spiraal nog meer naar beneden.”

„Tegelijkertijd wil ik veel geven aan mijn leerlingen, ze echt verder helpen. En ze het gevoel geven dat ze gezien worden. Als iemand geen boeken meeheeft, begrijp ik dat. Dan verzijn ik wel een les waarbij je geen boeken nodig hebt.”

Tegenbeeld

„Anne gaf me geen weerspiegeling, maar een tegenbeeld. Als ik in een sippe stemming was, zat zij er met een glimlach. En terwijl ik vaak moeilijk weet wat het effect is van mijn werk, liet Anne weten dat ze mijn lessen leuk vond, een bepaald verhaal zo mooi vond, haar mentorgesprekken prettig vond. Met haar positiviteit en uitgesproken waardering wist ze mij weer vlot te trekken.”

„Bovendien herinnerde ze mij er onbewust aan waar

mijn hart écht sneller van gaat kloppen. Onze mentorgesprekken hoefden niet te gaan over gebruikelijke onderwerpen als haar presentie of cijfers, want dat zat wel snor. Ze gingen over hoe zij haar toekomst voor zich zag, welke keuzes ze het liefst wilde maken.”

„Ik mis de tijd en aandacht voor dit soort gesprekken. Voor beschouwing en reflectie. Als docenten rennen we ons kapot. Lesgeven is bijna een industrieel proces geworden en het lijkt soms alsof het niemand wat kan schelen. Terwijl die verstillings, aandacht en je gezien voelen écht impact maakt.”

„Want ik doe dit werk niet om aardrijkskunde of maatschappijleer bij te brengen. Mijn doel is om mensen verder te helpen in hun leven. Me hieraan herinneren, is hoe Anne mij op háár beurt verder bracht.” ■